

Per a una nit de Reis

Jaume Camps

E

m miro els ulls en una vella fotografia de fa ja quaranta anys. Hi retrobo la il·lusió, però hi veig també una certa por: la por infantil de no haver estat prou bo.

Porto, com el meu germà Francesc, un abric d'estil mariner, que recordo encara d'un color blau molt fosc, amb doble filera de botons daurats amb àncores gravades. Mirem fixament la càmera, satisfets però sense somriure, com conscients de la importància del moment. L'únic que somriu, de fet, és Sa Excel·lència l'Ambaixador.

Al costat del fotògraf devia haver-hi la Isabel, aquella noia que vam tenir tants anys i que ens ensenyava a fer les feines de la casa o bé, potser, el bon jan de l'avi "Carlus", que ens ensenyava a valorar la fantasia. Ens guardaven el "pràctic", aquella peça allargassada de pell de conill i folre que ens posaven al voltant del coll i que mossegàvem sense pietat mentre fèiem cua a la Rambla, mirant de reüll Can Barbosa, i mentre pujàvem, neguitosos i amb la carta ben agafada, les escales d'aquest lloc que avui anomenem Casal Pere Quart.

Els primers anys cinquanta són anys de fred (de fred del de veritat, vull dir), de restriccions en el corrent elèctric, de col·legis on apreníem estranys teoremes (no véns a missa aquest diumenge = suspès de matemàtiques), de cases angleses sense bany però amb caqui i roses a l'eixida, de matinals de cinema al Principal... el Tarzan per quatre rals. I són també anys en què és fàcil trobar garrofes per als camells dels Reis. Imprescindibles –ens deien–, encara que mai no ens vam adonar –santa innocència!– que els camells, de garrofes res, ni una. Preferien el moscatell i les galetes, luxe màxim en aquells temps.

- "Mama, que han passat els Reis?"
- "Encara no; dormiu!"

Any rere any el mateix cerimonial, la mateixa pregunta, la mateixa mentida per resposta. Després, ja de dia, les mateixes corredisses pel passadís glaçat, carrer Fiveller enllà, per a trobar-nos, bocabadats i incrèduls, davant d'un tren elèctric que anava a batzegades o del Fort Texas assetjat per *sioux* de plàstic mal premsat, o aquest any el patinet i els "juegos reunidos Geyper", que el que ve serà la cuina, fireta i futbolí, i l'altre, amb sort, la primera bicicleta.

Il·lusió. Aquella fou una època en què la il·lusió només arribava un cop cada any. Era una il·lusió pobra, com d'estar per casa, però nosaltres ja en teníem ben bé prou. Potser és per això que no recordo com eren les carrosses d'aquelles nits de Reis i potser és per això que ara, quatre dècades més tard –quan uns amics em donen l'oportunitat de tornar a pensar-hi, de tornar a viure l'arribada dels Reis a Sabadell i d'inventar, de fet, la meva pròpia cavalcada personal–, em pregunto com ha de ser la nit de Reis per a una generació acostumada a viure sota el rebombori de les guerres de les galàxies. Jo, francament, no ho sé. I després de pensar-hi molt, tractant d'imaginar, en va, "aliens", "mazingers" i andròmines altres i diverses, decideixo tornar a la meva pròpia infantesa, tancar els ulls i preguntar-me què m'hagués agradat veure baixant per la Rambla un cinc de gener, de nit.

Els llums nadalencs (fem veure que n'hi havia) s'apaguen. Es fa fosc i l'esvalot de la canalla s'apaivaga perquè saben que alguna cosa important ha de passar: és gairebé el silenci i és gairebé la penombra. En els ulls dels més menuts hi ha com un reflex de flama i en els dels grans com una humitat constreta i delicada.

De cop, una remor de veus: "Ja vénen! Ja arriben!" Els colls s'estiren i un tremolor quasi imperceptible vibra als llavis d'un pare que s'hi estrena.

Den-Net®
CENTRE DE NETEGES, S.A.

TEL. 723 72 00 – FAX 723 65 47
SABADELL

l'artística
BROCANTER

Compra venda

Calaixeres, Mobles, Llums, Bescuits,
Porcellanes, Nines, Postals i Llibres

Tres Creus, 23 • Telèfon 725 62 30 • SABADELL

 eurojet
VIATGES

Passeig de la Plaça Major, 48 • SABADELL
Tel. 726 78 33 (4 línies)
TERRASSA • BARCELONA
HOSPITALET • TARRAGONA

És veritat que arriben. Arriben els miratges del desert, els jardins de Babilònia, els tresors de Samarcanda.

ELS MIRATGES DEL DESERT o el Rei Blanc.

És la primera carrossa i és, doncs, una aparició esplendorosa, un miratge engegador enmig de la nit. Hi veig un Egipte niví: piràmides i temples prop del Nil. Blanc absolut només trencat per unes formes, blaves, d'ona, que ens porten fins al Rei i als patges vestits de seda, també blava, com pintats per Gainsborough, un Gainsborough oriental. Unes veles lleus, de ploma gairebé, llisquen davant Luxor. La carrossa del Rei Blanc és com llum sortint de l'aigua.

ELS JARDINS DE BABILÒNIA o el Rei Ros.

És un contrast fort, extremat. Una força càlida i potent que transforma la nit en un jardí. El verd i el roig amalgamats. La palmera i el robí es fan oasi per a encerclar l'esclat tornassolat del Rei i els seus servents.

La imatge és tan intensa que ens sembla sentir el perfum d'aquest jardí suspès. Un suau pendent ens porta fins el setí vermell que vesteix Sa Majestat. La carrossa del Rei Ros és com el paradís enmig del buit.

ELS TRESORS DE SAMARCANDA o el Rei Negre.

D'entre unes abstraccions de cúpules, or i filigrana sorgeix l'estora voladora que, al llarg de la carrossa, arriba a un arc triomfal, sota del

qual un ample para-sol protegeix la magnífica figura del Rei Negre. Entre coixins damasquinats, aquest vesteix de seda blanca: una imatge poderosa que sobresurt de la foscor. La carrossa del Rei Negre és com el misteri d'un passat perdut.

M'adono que el meu projecte, que finalment no es farà, ha de ser una qüestió d'escenografia. Es tracta solament de crear tres espais que emmarquin i alhora defineixin tres personatges mítics, "re-inventats" cada any i per cada un de nosaltres. Aquestes personalitats, doncs, teatrals, les he de situar enmig d'una **FICCIO ESCENOGRÀFICA** que reflecteixi una realitat que ens ha arribat, majoritàriament, a través d'una traducció cinematogràfica, literària, operística, pictòrica... L'Orient reduït a tres decorats: el desert, l'oasi i la ciutat; o sigui, el blanc, el verd i l'or o l'or, l'encens i la mirra que oferiren uns Reis que en diuen Màgics i que, malgrat els seus poders, mai no van endevinar quins eren els regals secrets que demanàvem per a la mare i per al pare, aquest pare que fa cinc anys ens va deixar i que ja no hi serà més per a fer de Rei com quan, tants anys enrere, rebutjava les garrofes... però es bevia el moscatell.

